ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce S. M.,** zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2004, čj. OAM-6529/VL-07-08-2003, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 Az 17/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2004, čj. 61 Az 17/2004 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že jediným důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho tíživá ekonomická situace v zemi původu a obava, že by vydělané peníze v zemi původu musel odevzdat mafii; dále byla důvodem žádosti snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být v zemi původu pronásledován z důvodů podle § 12 zákona o azylu a proto byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2004, čj. 61 Az 17/2004 - 22, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že žalobce v průběhu řízení o udělení azylu uváděl opakovaně jako důvod pro udělení azylu pouze snahu vyhnout se nepříznivé ekonomické situaci ve vlasti, zejména nemožnosti najít si zaměstnání a dále snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Proto se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že tyto důvody není možné podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Skutečnost uvedenou v žalobě, že po žalobci věřitelé nezákonným způsobem vymáhali dluh, je rovněž z hlediska důvodů pro udělení azylu irelevantní, navíc žalobce tento důvod neuvedl v řízení o udělení azylu a žalovaný jej proto nemohl posoudit. Soud konstatoval, že rozhodnutí žalovaného vyšlo z řádně zjištěného skutkového stavu věci, ze žádosti žalobce o udělení azylu a z podrobně provedeného pohovoru se žalobcem. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu vad správního řízení, tedy z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel se neztotožnil se závěry krajského soudu, že jeho důvody pro udělení azylu nelze podřadit pod důvody uváděné v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3 spr. ř., § 3 odst. 4 spr. ř., § 32 odst. 1 spr. ř., § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. Stěžovatel se dále cítí být zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný rozhodoval v rozporu s § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že vlast opustil z důvodu problémů s mafií, která tam vládne. V případě návratu do vlasti by pak musel odevzdat své finanční prostředky členům mafie a poté by si nenašel žádné zaměstnání, v čemž mu však nepomůže policie ani jiné státní orgány; žalovaný ani krajský soud se však těmito tvrzeními dostatečně nezabývaly, když nezjišťovaly stav věci s ohledem na situaci v Moldavsku. Proto nebyly dány podmínky pro rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel má za to, že splnil důvody pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Proto stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a i pro řízení o kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný znovu zdůraznil, že důvody uvedené stěžovatelem nejsou důvody pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatel sice výslovně v kasační stížnosti neuvedl, avšak z obsahu jeho podání vyplývá, že kasační stížností je namítána rovněž nezákonnost rozhodnutí soudu prvního stupně, který shledal zákonným rozhodnutí

žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu i pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že posuzování žádosti o udělení azylu žalovaným se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, jež je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Jestliže tedy v daném případě byla žádost o udělení azylu stěžovateli zamítnuta z důvodu, že stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tedy byla zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, není možno žalovanému vytýkat, že se již dále nezabýval existencí důvodů pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, neboť by to bylo nadbytečné. Důvody tvrzené žalobcem totiž podle názoru žalovaného, soudu prvního stupně i zdejšího soudu nebylo možné posoudit jako důvody pro udělení azylu na území České republiky. Ani problémy žalobce se soukromými osobami v zemi původu, na něž žalobce odkázal až v žalobě, nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu na území České republiky, navíc na tuto okolnost žalobce poukázal teprve v žalobě, a nemohlo k ní tedy být přihlédnuto. Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že soud prvního stupně nepochybil, když shledal zákonným rozhodnutí žalovaného, jímž byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný správní orgán měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako takové bylo žalovaným správním orgánem řádně odůvodněno, když bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, tedy v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu